

Продовження табл. 1

1	2	3
Розробка і впровадження	5) проведення науко-дослідних робіт	НДДКР, селекційні станції
	6) отримання патенту на інтелектуальну власність розробки	Державне підприємство «Український інститут інтелектуальної власності» (далі – Укрпатент)
	7) підготовка кадрів для роботи з інноваційним продуктом	Аграрні навчальні заклади
	8) впровадження інноваційного продукту в практику господарювання	Аграрні підприємства, фермерські господарства та домогосподарства
Контроль	9) аналіз ефективності від використання інноваційних розробок і пошук можливостей покращення якісних характеристик інноваційного продукту та усунення виявлених недоліків	Аграрні навчальні заклади, НДДКР, органи місцевої влади

Джерела: узагальнено авторкою на основі проведених досліджень.

Таким чином, АІС стане інтеграційною платформою для інституцій аграрної сфери та виконуватиме при цьому інформаційно-довідкову, інноваційну й освітньо-наукову функції. Головною її особливістю повинна стати децентралізація переважної більшості функцій НААН України до провідних аграрних навчальних закладів, селекційних станцій та дослідних господарств і сільськогосподарських товаровиробників.

Література

1. Гнатенко І. А. Генеза парадигми розвитку інноваційного підприємництва. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2018. № 11 С. 25–33.
2. Зось-Кіор М. В., Гнатенко І. А. Пріоритети управління національною економікою в умовах глобалізації: методологічний аспект. *Економічний розвиток: теорія, методологія, управління*. Nemoros s.r.o., Prague, 2021. С. 177–181.
3. Кравченко В. Інновації та АПК: чому за таким союзом майбутнє. Mind – незалежний журналістський бізнес-портал. 27 вересня 2019 р. URL: <https://mind.ua/publications/20202576-innovaciyi-ta-apk-chomu-zatanim-soyuzom-majbutne>.
4. Осецький В. Л., Куліш В. А. Інноваційна індустріалізація в агропромисловому комплексі України. *Економіка АПК*. 2020. № 4. С. 54–65. <https://doi.org/10.32317/2221-1055.202004054>.
5. Осецький В. Л., Куліш В. А. Інноваційна індустріалізація як нова модель реалізації євроінтеграційної макроекономічної політики України. *Економічна стратегія та політика реалізації європейського вектору розвитку України: концептуальні засади, виклики та протиріччя: монографія*. Київ: Київський нац. ун-т імені Тараса Шевченка, 2018. 536 с. С. 162–182.

УДК 330.1:335.01

Белялов Т. Е., д.е.н., доцент

Аширов Е. С., аспірант

Київський національний університет технологій та дизайну

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВОГО СТАНУ

Активні бойові дії по всій території України, що тривають внаслідок агресії російської федерації породили цілу низку проблем у сфері вищої освіти, одна з яких – забезпечення стабільності та безперервності навчального процесу.

Повномасштабне вторгнення в Україну стало викликом для всіх сфер – не винятком стала і сфера надання освітніх послуг. Велика кількість отримувачів освітніх послуг вимушено знаходяться в різних регіонах країни, далеко від своїх навчальних

закладів, через активні бойові дії у їх місцевості. У зв'язку з цим, нові світові виклики та загрози вимагають від освітян оперативного реагування й адаптування до умов надання освітніх послуг в оновленому форматі, підвищення якості освіти, а саме – вдосконалення процесу підготовки висококваліфікованих фахівців, які здатні швидко та адекватно вирішувати професійні завдання, здійснювати комунікацію, працювати над саморозвитком та самонавчанням, а метою освітнього процесу можна зазначити реалізацію особистісного потенціалу кожного здобувача освіти і розвиток його здібностей (наукових, творчих (креативних) та інноваційних) та задоволення потреб економіки та суспільства в компетентних фахівцях, конкурентоздатних на національному та міжнародному ринках праці.

Основними завданнями освітнього процесу для закладів вищої освіти в умовах воєнного стану є:

- створення безпечного середовища; забезпечення якості освіти;
- підготовка здобувачів освіти до професійної діяльності;
- формування особистості, цінностей та переконань здобувачів освіти, реалізація їх здібностей та обдарувань, підготовка до національного спротиву;
- реалізація підходів студентоорієнтованого навчання;
- індивідуалізація навчання, створення можливостей для формування індивідуальної освітньої траєкторії та академічної мобільності здобувачів освіти;
- досягнення здобувачами результатів навчання, передбачених стандартами освіти та відповідними освітніми програмами [1];
- поєднання в освітньому процесі теоретичного та практичного навчання, наукової, творчої (мистецької) та інноваційної діяльності;
- забезпечення академічної доброчесності в закладі вищої освіти;
- створення умов для здобуття освіти особами з особливими освітніми потребами.

Пріоритетами діяльності закладів вищої освіти є:

- всебічна підтримка працівників та здобувачів освіти, які зі зброєю в руках встали на захист Батьківщини;
- створення безпечних умов навчання та праці для усіх учасників освітнього процесу, зокрема з урахуванням досвіду роботи закладів освіти в умовах воєнного часу; забезпечення якості освіти.

Однією з основних рекомендацій МОН щодо організації освітнього процесу в умовах воєнного стану є здійснення освітнього процесу за очною, змішаною або дистанційною формами здобуття освіти з урахуванням безпекової ситуації в регіоні [2].

Змішана форма навчання – це навчання, за якого частина пізнавальної діяльності здобувачів вищої освіти відбувається в ЗВО під безпосереднім керівництвом науково-педагогічного працівника, а інша – у самостійній роботі з електронними ресурсами. Найбільш застосованою в Україні наразі є практика поєднання очної форми із дистанційною.

Дистанційна форма навчання – форма організації освітнього процесу, яка забезпечує реалізацію дистанційного навчання та передбачає можливість отримання документів державного зразка про відповідний освітній або освітньо-кваліфікаційний рівень. Метою дистанційного навчання є надання освітніх послуг шляхом застосування у навчанні сучасних інформаційно-комунікаційних технологій за певними освітніми або освітньо-кваліфікаційними рівнями відповідно до державних стандартів [3]. Заклади вищої освіти наділені автономією, яка полягає в їхніх самостійності, незалежності та відповідальності в ухваленні рішень щодо академічних (освітніх), організаційних, фінансових, кадрових та інших питань діяльності, що провадиться в порядку та межах, визначених законом [4].

Досить актуальною проблемою є застосування саме якісного дистанційного навчання, яке можливо забезпечити за наявності існуючих сучасних інформаційних засобів, його інтегрування в систему освітнього простору.

Отже, варто зазначити, що, незважаючи на введення в країні воєнного стану, ракетні обстріли території та ведення активних бойових дій в окремих її областях, провадження освітньої діяльності ЗВО не припиняється. Проте організація освітнього процесу в ЗВО України зазнала суттєвих змін, які не мають вплинути на якість підготовки фахівців. Адже зазначені заклади здійснюють підготовку фахівців усіх рівнів для всіх галузей національної економіки та суспільства, які потрібні країні в умовах воєнного стану та будуть затребувані під час повоєнної відбудови України

Література

1. Про деякі питання організації роботи закладів фахової передвищої, вищої освіти на час воєнного стану: Наказ МОН України від 07.03.2022 року № 235. URL: https://osvita.ua/legislation/Vishya_osvita/85884/
2. Про освіту: Закон України № 2145-VIII від 05.09.2017 зі змінами з 15.03.2022, стаття 57-1.
3. Положення про дистанційне навчання, затверджене наказом МОН № 466 від 25.04.2013 р. із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства освіти і науки № 660 від 01.06.2013, № 761 від 14.07.2015 р.
4. Освіта в умовах воєнного стану. Освітній омбудсмен України. URL: <https://eo.gov.ua/osvita-v-umovakh-voiennoho-stanu/2022/04/11/>.

УДК 336:94(477)

*Крахмальова Н. А., к.е.н., доцент
Гаврилів М. В., студ. гр. БПКД-21
Київський національний університет технологій та дизайну*

РОЗВИТОК ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ У ПІСЛЯВОЄННИЙ ПЕРІОД

Фінансово-кредитна система є важливою складовою економіки будь-якої країни і відіграє важливу роль у забезпеченні економічного розвитку. Фінансова система за своєю суттю є сукупністю фінансових ресурсів, які в процесі розподілу та перерозподілу ВВП концентруються для задоволення потреб держави, суб'єктів господарювання, фінансових інститутів, кредитних організацій, домашніх господарств. Проте українська фінансово-кредитна система стикається з багатьма проблемами та викликами в контексті зростання вимог до фінансової безпеки.

Однією з головних проблем є неналежна нормативна база та неналежний рівень фінансової грамотності населення. Відсутність в Україні чітких законів, що регулюють фінансові відносини між учасниками ринку, призводить до нестабільності та нерозвиненості ринку. Також низька фінансова грамотність населення створює ризик прийняття несвідомих фінансових рішень, що може призвести до банкрутства та фінансових проблем.

Інша ключова проблема – корупція та відсутність прозорості банківської діяльності. Українські банки часто стикаються з корупцією та фінансовими махінаціями, що призводить до національних збитків. Недостатня прозорість банківської діяльності та неналежний рівень нагляду з боку державних органів також призводять до нерозвиненості ринків та зниження довіри до банківської системи.

Важливим аспектом економічного розвитку країн світу є перспектива формування фінансово-кредитних функцій. Одна з найважливіших цілей на сучасному етапі економічного розвитку України є втілення обґрунтованих і системних реформ у фінансово-кредитній сфері. Українська фінансово-кредитна система має зосередити свої зусилля на таких напрямках: